

forlangt, at hun skal yde ham nogenformhelt Hjælp, hvorledes end hendes Forhold ere, og om hun end maatte være i Stand dertil. Men saadanne Exempler have ligesom alle Billighedsbetragtninger den Feil, at de kun gribe Tilfældene, som de kunne være undertiden, men ikke udfige noget Almindeligt, og derfor kunne de altid mødes med modstaaende Exempler, der vise den samme Sag i et aldeles forskjelligt Lys. Ligesom vi kunne tænke os det Tilfælde, jeg nys anførte, kunne vi tænke os det Tilfælde, at Manden uden egen Skyld er bleven sygelig, at det er en dårlig Kone, der ligger i med andre Mandspersoner osv., og at det er Grunden, hvorfor hun faar Separation og Skilsmisse, og at det fremdeles er hende, der er Skyld i Familiens flette økonomiske Forfatning. Naar Sustruen da skulde komme til Penge i Separationstiden, forekommer der mig ikke at være nogen Grund til, at den sygelige Mand skal kastes paa Fattigvæsenet, og Sustruen være fritagen for at yde Bidrag til ham. Jeg tror, som sagt, at saadanne Exempler, som man griber ud af Livet, altid kunne mødes med Exempler, som ogsaa forekomme i Livet, og som bevise ganske det Modsatte. Derfor tror jeg, at Forslagets Regel i og for sig er den rette, og jeg kan derfor ikke Andet end paa Udvælgets Vegne tilraade Thinget at vedtage den.

hvad nu angaar §§ 3 og 4 og de Forslag, vi der have stillet, vil jeg bemærke, at Fremstillingsmaaden her ikke staar i nogen Forbindelse med Indholdet. Den Maade, hvorpaa vi have ordnet Stoffet, synes mig at maatte være brugelig og er efter vort Skjøn endogsaa hensigtsmæssig, ogsaa om man vilde følge den høitærede Justitsminister deri, at man vilde afholde sig fra enhver Forandring i det Bestaaende; ogsaa det tror jeg, man med Lethed vilde kunne indbringe i den samme Fremstillingsform, vi have foreslaaet. Det forekommer os nemlig at være tankefærdigt, at man efter først at have udtalt Reglen om Forpligtelsen til at forsørge Afkommet, saa fremsætter den Hovedregel, som jo bærer det Hele, at Forsørgelsen af Børn, som den ene Afgtesfælle indbringer i Afgteskabet, og overfor hvilke denne Afgtesfælle har Forsørgelsespligt, er en Byrde, som i det Hele maa bæres af begge Afgtesfæller i Jovening, saa længe Afgteskabet bestaar; thi saa længe Afgteskabet bestaar, skal den ene Afgtesfælle dele Afgteskabets Byrder med den anden. Det forekommer os naturligt at være den Sætning, som bør udtales først, og saa kommer derpaa det Spørgsmaal frem, om man i visse Tilfælde vil i større eller mindre Omfang gaa udenfor den, om man i visse Tilfælde vil paalægge Afgtesfællen den videregaaende Forpligtelse, navnlig til at forsørge de indbragte Børn udover Afgteskabets Bestaan, og det er dette Spørgsmaal, vi have besvaret i § 000. I saa Henseende er det lige saa vel muligt at blive staaende ved det Omfang af Forpligtelse, som den

gjældende Ret hjemler, som at gaa lidt videre, saaledes som vi have foreslaaet. — Vi have nu, saaledes som jeg allerede bemærkede igaar, ikke opfattet Sagen saaledes, at vi ikke ved Lovforslagets Fremlæggelse skulde være opfordrede til ligesaa vel at tage under Overveelse, om der var Anledning til at gjøre nogen Forandring i disse Regler, som med Hensyn til, hvad der i Øvrigt indeholdtes i Lovforlaget, vi have opfattet Forholdet saaledes, at saavel det ene som det Andet forelaa til fri Diskussion og Forhandling, og derfor have vi ogsaa tilladt os at rette vor Opmærksomhed paa nogle Anomalier, som det forekommer os, at den gjældende Ret indeholder, og som vi ønskede at faae forandrede. Det er jo fuldkommen sandt, hvad den høitærede Justitsminister bemærkede, at Familieforhold høre til den Slags Retsforhold, som man maa være varsom med at gribe ind i; det vil jeg gjerne erkjende, men det gjælder jo ingenlunde i lige Grad om alle familiereliggende Forhold. Der er blandt dem nogle, som ere urgamle, som have uddannet sig gennem Aarhundreder og ere sammenvogede med Nationens Anskuelser, f. Ex. Formueskiftet mellem Afgtesfællerne. Den Slags Forhold finder ogsaa jeg, at man bør være overmaade varsom med at røre ved; men det, der her er Tale om, er af en ganske anden Natur. Det er ikke urgamle Anskuelser, men en Anskuelse, som ikke er ældre end fra 1844; før 1844 havde man ganske andre Anskuelser derom. Da var det Lovgivningens Anskuelse, at der ikke burde paahvile Stedfaderen nogen Forpligtelse mod Stedbørnene udover Afgteskabet. Først 1844 gjorde man denne Forandring, og dette Forhold kan altsaa ikke være saa sammenvoget med Nationens Anskuelser, at man af den Grund skulde tage sig iagt for at bestemme noget Nyt. — Foraauidt den erede Justitsminister dernæst sagde, at man ikke igjennem en Fattiglov skulde berøre disse Retsregler, vil jeg dertil sige: Hvorfor skulle vi ikke kunne gjøre det nu saavel som i 1844? Da var det jo netop gennem en Fattiglov, man berørte disse Forhold, da var det gjennem en Fattiglov at man gav den nye Regel om Stedfaderens videregaaende Forpligtelse ligeoverfor Stedbørnene. Hvorfor skulle vi da nu a priori anse os for uberettigede til ved en Fattiglov at røre ved dette Spørgsmaal? Vi kunne altsaa ikke antage, at der i og for sig er Noget i Veien for, at vi røre ved dette Punkt og forsøge paa at give klarere og simplere Regler end dem, der eksistere. Det, der af os er foreslaaet, er jo forresten ikke Meget. Det er Ting, der ere rettede med et Pennestreg, og hvis vi under de Forhandlinger, som jeg haaber nu vilde finde Sted med den høitærede Justitsminister, og under hvilke vi vistnok med stor Lethed vilde kunne komme til Rette om disse Ting, der jo ikke have gjennemgribende Betydning, og som fremfor Alt ikke kunne siges at hænge sammen med politiske Strømninger og Ret-